

1. Powołanie jako działanie miłości

1. CELE LEKCJI – WYMAGANIA OGÓLNE

- odkrywanie wartości indywidualnego powołania człowieka;
- rozpoznawanie powołania jako daru od Boga.

2. TREŚCI NAUCZANIA – WYMAGANIA SZCZEGÓŁOWE

uczeń:

- definiuje pojęcie powołania;
- na podstawie własnego doświadczenia podaje przykłady różnych powołań;
- na podstawie wiedzy osobistej wymienia kryteria rozeznawania powołania;
- po lekcji dostrzega związki między realizacją własnego powołania, a poczuciem szczęścia w życiu;
- stwierdza, że Bóg jest dawcą powołania.

3. POJĘCIA, POSTACI

- powołanie.

4. WARTOŚCI

- potrzeba modlitwy o rozpoznanie powołania.

5. SCHEMAT LEKCJI

- pojęcie powołania,
- rodzaje powołań,
- kryteria rozeznania powołania.

6. PROPOZYCJA REALIZACJI

Wprowadzenie

Metoda – audiowizualna. Nauczyciel wyświetla pierwsze trzy minuty komercyjnego programu telewizyjnego „The Voice IT” (<http://www.youtube.com/watch?v=TpaQYSd75Ak>; dostęp: 23.03.2014), którego celem jest wypromowanie nowych gwiazd muzyki rozrywkowej. Zwyciężczynią programu jest siostra zakonna.

Nauczyciel zadaje pytania:

- a. Co sądzicie o obecności siostry zakonnej w komercyjnym programie telewizyjnym?
- b. Do czego powołana jest s. Cristina?
- c. Co to jest powołanie?

Podsumowanie: powołanie to dar do wypełniania określonej misji, zawodu przez większą część życia, to wezwanie Boga skierowane do człowieka do określonego sposobu życia.

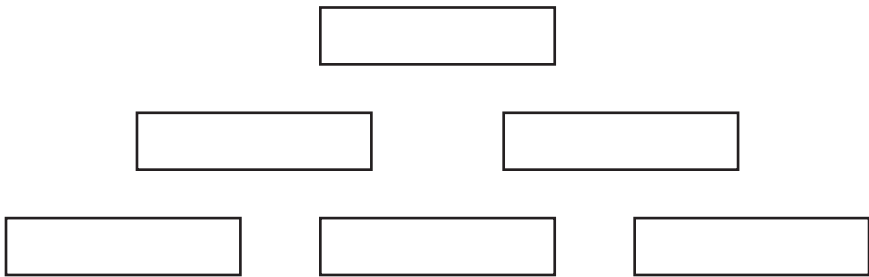
Nauczyciel zadaje pytania:

- a. Jakie są rodzaje powołań?
- b. Do czego człowiek może być powołany?

Podsumowanie: powołanie może dotyczyć określonej i specjalistycznej pracy, życia w małżeństwie, kapłaństwie, życia zakonnego, świeckiego życia konsekrowanego.

Rozwinięcie tematu

Metoda – piramida priorytetów. Nauczyciel dzieli uczniów na grupy; każdej z nich daje sześć małych kartek; po rozmowie i dyskusji w grupie uczniowie zapisują na kartkach kryteria rozeznawania powołania – po jednym na każdej kartce. Drugie zadanie polega na ułożeniu piramidy według następujących zasad: u podstawy piramidy trzy kartki – z najmniej ważnymi kryteriami; w drugim rzędzie dwie kartki – z ważnymi kryteriami; na szczycie jedna kartka – z najważniejszym kryterium. Po dyskusji i ułożeniu piramid uczniowie mogą przykleić kartki na dużym arkuszu papieru lub przymocować piramidę na tablicy przy pomocy magnesów. Na koniec przedstawiciele grup omawiają powstałe piramidy. Przykładowy schemat piramidy:

Podsumowanie: zob. podręcznik „Jakie są kryteria rozeznawania powołania?”.

Zakończenie

Każdy człowiek podejmuje w życiu decyzje dotyczące swojego powołania. Musi rozemnieć, jaka jest jego droga zawodowa i osobista. Jest to trudne zadanie, dlatego trzeba zawierzyć się Maryi i prosić Chrystusa o światło, aby dokonać wyborów zgodnych z Jego wolą.

Notatka

Kryteria rozeznawania powołania: historia życia, wewnętrzne przekonanie, pragnienie, talenty, zdolności i łaski, jakimi zostaliśmy obdarowani, wydarzenia, opinia spowiednika, kierownika duchowego, zdolność do miłości. Punktem wyjścia w rozeznawaniu własnego powołania powinny być następujące pytania: do czego wzywa mnie Pan Bóg? Kim jestem i co mam robić w swoim życiu? „Kogo Bóg powołuje, tego na drogę pakuje”.

Korelacja z edukacją szkolną:

a) wiedza o kulturze – komercyjne programy telewizyjne.

7. INNE MOŻLIWOŚCI REALIZACJI

Nauczyciel może poprosić uczniów o przeczytanie z podręcznika fragmentu „Kościół naucza” i zapisanie w zeszytach odpowiedzi na pytanie: Co to znaczy, że wszyscy jesteśmy powołani do świętości?

8. ALTERNATYWNE TEKSTY DO WYKORZYSTANIA

O rozpoznawaniu powołania

Boży projekt życia

Jeśli pragniesz rozpoznać swoje powołanie, miejsce w życiu, znaleźć Boży projekt życia dla siebie, postaraj się najpierw rozpoznać Jezusa, znaleźć Go, spotkać się z Nim. Nie uciekaj przed Jego głosem, wzrokiem. Otwórz się całkowicie na Jego Ducha i proś Go tak, jak umiesz, swoimi słowami, sercem, myślą. Niech to będzie modlitwa Twojego życia. Stań w prostocie swego ducha i uświadom sobie obecność Tego, który jest Panem naszego życia, także Twojego. On jest Drogą, którą chcemy iść. On jest Prawdą, której szukamy. On jest Życiem, za którym tęsknimy. On jest Słowem Bożym dla każdego z nas. To On – Jezus Chrystus – powołuje człowieka do pełni wiary, nadziei i miłości, do życia autentycznego, ewangelicznego.

Potrzeba więc spotkać się z Nim na modlitwie. Jak przyjaciel z przyjacielem – z Boskim Przyjacielem (nie ma lepszego przyjaciela, jeśli go masz – to zdradzasz swoją wiarę), jak człowiek z kochającym nas Zbawicielem. Zaufaj Mu bezgranicznie. On ma dla Ciebie najlepszy projekt życia. Najwspanialszy – jeśli zgodzisz się z nim i przyjmiesz jako Boży dar. Nie załamuj się swoimi upadkami, grzechami czy niewiernościami. One świadczą tylko o naszej ludzkiej nędzy. Niekiedy dopuszcza je Pan, abyśmy nie polegali na swoich siłach, ale na mocy i łasce Bożej, codziennie zdobywanej życiem wiary, uczynkami, modlitwą, miłością bliźniego czy wiernością Bożemu natchnieniu oraz swojemu powołaniu.

Z tych grzechowych ran możemy powstać mocą Jezusa. To On zbawia; nie ja i nie Ty. Ani rady kogoś innego. Do Jezusa zatem się odwołuj. Powierz się Jemu całkowicie. „Nic beze Mnie uczynić nie możecie” – woła On z kart Pisma Świętego. Jeśli chcemy powstać z grzechu, wybrać właściwą drogę w życiu, czy zdecydować o czymś najważniejszym, musimy rozpoznać Jezusa, mieć Jego przebaczenie, światło, łaskę czy jakiś stały pokarm dla naszego życia duchowego.

Jezus Chrystus, którego rozpoznałeś, ukochał Ciebie do granic szaleństwa. Znakiem Jego miłości jest krzyż, Eucharystia, drugi człowiek. Tak konkretna jest miłość Jego do nas. Ukochał nas do końca aż po śmierć krzyżową, aż po bycie dla wszystkich pokarmem, aż po bycie z nami zawsze i aż po utożsamienie się z każdym człowiekiem („Cokolwiek uczyniliście...”).

Każdy chrześcijanin to człowiek idący za Chrystusem, zaśluchany w Jego głos i realizujący w swoim życiu słowa Ewangelii – radosnej Dobrej Nowiny. Nasz Pan wzywa każdego z nas do konkretnej drogi, na której będziemy rozwijać się, wzrastać i urzeczywistniać swoje chrześcijańskie powołanie. Bóg pierwszy umiłował człowieka i oczekuje odpowiedzi. Takiej samej odpowiedzi. Nie jakiegoś życia przeciętnego, szarego, skarlłowaciałego duchowo, ale życia pełnego, autentycznego. Miłość domaga się miłości. To jest zasada psychologii. Nie można przeżyć życia bez spotkania się z Chrystusem, bez doświadczenia Jego miłości pełnej, przebaczącej i ciągle dającej się ludziom. Dopiero po przeżyciu spotkania z Jezusem i ukochaniu Go możesz iść dalej.

Nie podejmuj żadnych decyzji wiążących w chwilach strapienia, zwątpienia czy kuszenia. Możesz iść za Chrystusem różną drogą: naturalną drogą życia małżeńskiego, drogą bezżenności kapłańskiej (celibatu) bądź drogą rad ewangelicznych czystości, ubóstwa i posłuszeństwa według reguły jakiegoś zakonu czy instytutu, żyjąc w samotności lub we wspólnocie, w zależności od różnorodnego charyzmatu. Życie zakonne mogą prowadzić również kapłani i ludzie świeccy. Co więcej, każdy chrześcijanin ma żyć na co dzień Ewangelią – radosną Dobrą Nowiną o zbawieniu. Wybór drogi zależy więc od Ciebie, od tego, w jaki sposób

kochasz Jezusa. Czy jest On Panem twojego życia? Czy jest On jedynym twoim Zbawicielem? Czy kochasz Go nade wszystko? Jeśli tak, to bądź konsekwentny, odważny, wspaniałomyślny. To Pan daje nam czyste pragnienia, podsuwa dobre myśli. On też dodaje łaski i mocy zwłaszcza tym, którzy Mu służą z serca i z radością. Jeśli chcesz wybrać Jego drogę, to staraj się porozmawiać z Nim. Pozwól przemówić Jezusowi. On przemawia w sercu, w ciszy, w pięknie przyrody, w Kościele, w słowie Biblii, w Eucharystii, przez drugiego człowieka, w codzienności... Niech to nie będzie monolog, ale dialog pełen miłości Bożej i ludzkiej.

Źródło: <http://adonai.pl/powolanie/?id=29> (dostęp: 18.05.2014).